

bre de 1923 al 14 d'abril de 1931, puix que ens temiem que en l'Ajuntament hi predominava el criteri impunista. Això era el 3 d'octubre de l'any passat. Aquest document fou publicat en el número d'ACCIO del dia 17 d'octubre.

El Governador envià un ofici a l'Alcaldia junt amb una còpia d'aquell document perquè l'informés i l'Alcaldia contestà que l'Ajuntament feia la seva obligació, però que el privaven uns acords de l'anterior que tingué de declarar lessius, qual cosa no és més que un pretext per donar llargues a l'assumpte i perjudicar indirectament a uns homes que no els són simpàtics. La contestació varem llegir-la en el portantveu dels que tenen el govern del poble, sota l'epígraf «Perquè s'en enteri el Centre Republicà Català» (14 novembre) i són d'ell aquests paràgrafs:

«...Esta Alcaldia tiene el honor de informar a V. E. que las acusaciones que dichas entidades políticas (Centre Republicà Català i Centre Catalanista) dirigen al actual Ayuntamiento, carecen de fundamento...»

«La Comisión de responsabilidades continúa sus trabajos con la máxima actividad...»

«De todas maneras, si V. E. lo estima pertinente, puede mandar los Delegados que piden los reclamantes y se convencerá que la actual Comisión de responsabilidades hace todo lo que puede... y se convencerá, además, de que algunas veces las reclamaciones o denuncias que se elevan a V. E. no responden a principios de estricta justicia, sino a móviles de política local...»

El portantveu feia aquest comentari:

«Si hom procedeix de mala fe, fent feina de baixa política, no està capacitat per a regir els destins del poble i si és ignorància, menys». «Aquesta és la feina que venien fent els homes del Centre Republicà Català, enviant comunicats al Govern civil, fent denúncies falses per perjudicar els nostres amics del Consistori». «El poble sabrà distingir entre la serietat dels uns i dels altres».

Noteu el verí que traspua tot això. Aquell document era per a perjudicar-los a ells que no havien tingut encara el govern del poble i havien refusat la col·laboració dels nostres amics, que, havent intervingut en la Comissió, podien aportar dades interessants.

En el número 34 d'aquell portantveu corresponent al dia 28 de novembre, en el davantal, quins paràgrafs diuen; «Es dolorós, i cal constatar-ho, que per mals entesos personalismes i per a volguer satisfer amistats, els dies van passant i no es porta a terme la feina que el poble imposa com a condició prèvia als seus representants».

I aquesta setmana declarant-se impotents per exigir les responsabilitats, ara que el temps ha passat i tothom ha tingut temps de pendre posicions, proposen el nomenament d'una comissió d'entitats de tota mena per ajudar-los. Veieu el què diuen en un dels paràgrafs:

«Per això avui nosaltres declarem a l'opinió la poca possibilitat que té l'actual Ajuntament de portar a terme aquesta feina».

Nota final

Nosaltres tenim un document insistint prop del governador perquè envii els dele-

El que es defineixen

El panorama polític va esdevenint interessant per moments, al menys per els que seguim amb més atenció el nou rumb de la política espanyola després del gran salt del 14 d'abril de l'any passat.

I resulten curioses d'observar les actituds, les definicions o les afirmacions que hom fa a tort i a dret per a situar-se segons convinguin a llurs interessos particulars o als interessos generals de la nació (més als primers que als segons).

Així, veiem com se succeeixen els actes en els quals el cabdill que parla a la nació defineix l'actitud llur en el moment actual i al costat d'unes doctrines amarades de bons intents de sana administració i de paternal protecció al desvalgut, s'hi diu també cada disbarat que fa escriure.

Ortega Gasset, Alvarez, Maura i, aviat, Lerroux, van desfilar per la pantalla política i donen tò i vivacitat al moment.

La poc afortunada carta de M. Domingo resta eclipsada per la *gran peça oratòria* d'en Maura (fill) que ha trasbalsat l'opinió i a Catalunya li ha prestat el servei inestimable d'ajudar a refermar l'unitat espiritual que entorn de l'Estatut s'havia anat formant.

Lerroux, parlarà el dia onze de febrer si no surt cap altre entrebanc que l'obligui al mutisme habitual en ell i que ja comença a escamar. L'interès amb que és esperada aquesta altra peça oratòria ve justificat perquè el punt àlgit serà l'afer de Catalunya i i la curiositat és gran perquè la reorganització d'aquest partit republicà moderat que acabdilla es fa a base d'elements molts d'ells provinents d'un partit del pròxim anterior règim, avui ja disolt, i que per tant tenen un punt de mira ben especial de la qüestió catalana i serà ben difícil de fer el malabarisme de poguer justificar i mantenir el compromís adquirit a Sant Sebastià i sapiguer enrolar-hi a l'hora tots aquells elements.

Notem, però, una rara coincidència entre molts polítics d'altura: molts d'ells diuen, en definir-se, que son allà on eren. Si és així, és que el temps no compta per a ells i el poble té dret a exigir-los que vulguin desplaçar-se seguint el ritme actual, sabent fer-se dignes del moment històric que vivim.

JOAN SANZ

Si voleu vestir elegant aneu a can Violán

Prat de la Riba, 99 i 101

gats que amb el Centre Catalanista havíem demanat.

A més, mireu si recollim dades per seguir una altra tanda d'articles pro-responsabilitats.

Volem que s'exigeixin les responsabilitats, caigui qui caigui, i proposem que les quantitats en metàl·lic que s'hagin de reintegrar a l'Ajuntament siguin destinades a la subscripció per l'atur forçós. Per avui hem dit.

Reflexions

Diu l'adagi «No hi ha mal que per bé no vingui» i així ho direm nosaltres si dediquem atenció al discurs pronunciat el diumenge prop-passat a Madrid pel senyor Maura i sospesem les derivacions sorprenents que en algunes actuacions descarriades pot suportar.

El parlament del senyor Miquel Maura segurament il·luminarà i farà canviar de ritme algunes actituds incomprensibles de certs elements que d'un quant temps en aquesta part amb llurs actes i propagandes es desviaven completament dels punts bàsics de llur credo polític, enbrancant-se pels camins perillosos de la passió i l'odi personal. En Maura amb el seu discurs no ha vingut a donar-nos altra novetat que la del polític astut que ha volgut aprofitar l'oportunitat d'un moment d'aparent crisi d'un partit que ha assolit la representació màxima de un poble, per hostilitzar els anhels i desitjos manifestats a plena llum per la voluntat ciutadana i estructurats amb franca harmonia amb els interessos vitals dels pobles germans de Catalunya.

Això ens recorda les habilitats que desplegaven els vells polítics sostenidors de la difunta monarquia quan amb trucs sorprenents desorientaven a l'opinió i continuament ens donaven gat per llebra.

La part essencial de la frase cruent del futur quefe de les dretes espanyoles ha estat d'ofensiva sanyuda contra l'Estatut de Catalunya. En aquests moments en què es va a donar estat legal a les aspiracions de tot un poble, en Maura, ben percatat de la ferida que clava a la generositat dels catalans, creu convenient tocar tots els ressorts de l'astúcia i la dolenteria per a donar fallida a l'Estatut de Catalunya.

Eu Maura s'atança a les dretes catalanes perquè sap de memòria que l'instint egoïsta de les mateixes pot més que les espurnes d'un catalanisme raquític i escardellenc.⁽¹⁾ En Maura ha respallat als socialistes espanyols perquè està ben empapat de l'esperit centralista d'aquests. En Maura ha al·ludit al senyor Lerroux deixant-li entreveure que de la mateixa manera que el quefe radical en els actes de propaganda electoral es manifestava en sentit governamental i conservador mentre el seu programa està compost d'un radicalisme d'esquerra, també podrà fer deixament de llurs compromisos i paraula favorable a l'aprobació de l'Estatut Català.

⁽¹⁾ Afortunadament, les dretes catalanes han palesat llur catalanisme amb la protesta unànim contra el discurs de Don Miquel Maura. En l'expontània i formidable repulsa que la premsa catalana (fins «La Vanguardia», «El Progreso», «El Diluvio» i algun altre que sentim no recordar) ha adreçat al conferenciant del «Cine de la Opera» hi han coincidit dretes i esquerres, de tal manera que per un moment han desaparegut les ratlles divisòries que les separaven per formar un sol bloc: el poble català que ha reforçat el baluart inexpugnable de la idealitat catalana, potser ara més ferm que mai, disposat a defensar les llibertats que geogràfica i espiritualment li pertanyen. I així, amb els germans d'Ibèria amb una forta estretor de braços, formar la Federació ibèrica que ens ha de portar camí de la Gran Pàtria Universal Unica que pot fer viure en pau a la Humanitat, que pot oferir la pau universal.—N. de la R.

J. PORTA LOPEZ

TECNIC EN RADICOMUNICACIONES

Tota mena de treballs sens excepció relacionats amb la T. S. F. — Electrificación d'aparells — Construcció — Tots els treballs que es realitzen no admeten competència com a condició i preu

LLADO, 7

BADALONA

XAROPS I ORXATES

RIERA

BADALONA